

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CUVÂNTUL LUI HRISTOS ESTE DĂTĂTOR DE VIAȚĂ

DUMINICA A 21-A DUPĂ RUSALII

(a Sfinților Părinți
de la Sinodul al VII-lea Ecumenic)
(Pilda semănătorului)
(Rugăciunea lui Iisus)

SF. MC. PROV,
TARAH ȘI ANDRONIC;
SF. IER COSMA,
EPISCOPUL MAIUMEI

Pilda semănătorului este cea mai apropiată de sufletului omului, ea fiind rostită chiar la începutul activității Mântuitorului. Este simplă și luată din viața de toate zilele, dar este și o radiografie a sufletului omenesc.

Semănătorul este Dumnezeu, prin Fiul Său. Toată sămânța este bună, iar pământul, sub multiplele lui aspecte, ne reprezintă pe noi. Când seamănă, o parte din sămânță a căzut lângă drum. Ce înseamnă drumul? Înseamnă cărarea acestei vieți, pe care trebuie să călătorim cu toții.

Semănătorul, prin aleșii Săi, a semănat cuvântul cel bun și dătător de viață. La început au fost profeții care arătau calea către Dumnezeu. După ei, a venit Fiul lui Dumnezeu care a semănat Evanghelia pe care a lăsat-o în Biserică.

Iar Biserica de douăzeci de secole face același lucru. Cu toate acestea, cuvântul Evangheliei a rămas fără rod. Nu pentru că nu ar fi avut el putere de rodire, ci din cauza sufletului în care a căzut.

Cuvântul lui Dumnezeu a căzut lângă drum. A fost călcat în picioare și păsările cerului au mâncat-o. Dumnezeu a semănat-o lângă drum să fie în calea noastră, dar păsările cerului au mâncat-o. Așadar cuvântul nu a prins rădăcină pentru că oamenii în calea lor aud cuvântul, dar sunt preocupați de cele ale lumii. Cu toate inovațiile tehnicii moderne și cu toată lupta de înăvuiere, societatea uită de cuvântul lui Dumnezeu.

În ziua de azi oamenii sunt preocupați de relațiile social-media, de muzica modernă, iar tinerii, chiar dacă fac o oră de religie pe săptămână la școală, stau 7-8 ore zilnic legați de internet, de muzică și de preocupările lor. Mai mult

ca oricând putem vorbi azi de adicții. Unii sunt preocupați cu dorințele lor, de care sunt legați mai tot timpul.

Păsările cerului, după cum ne tâlcuiește Mântuitorul, sunt diavolii, care iau cuvântul lui Dumnezeu ca nu cumva acesta să rodească.

Altă sămânță a căzut pe drum pietros și răsărind soarele s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Acest soi de pământ sunt sufletele nestatornice și ușuratic care ascultă predica evangheliei, se însuflețesc pentru ea, dar numai atât. Admiră frumusețea evangheliei fără a-și însuși învățămintele ei și a da rod potrivit.

Altă sămânță a căzut între spini, iar spinii au înăbușit-o. Spinii sunt faptele trupului, bețiile, desfrânările, îngâmfarea și alte păcate care înăbușă sămânța și o împiedică să rodească.

Altă sămânță a căzut în pământ bun și a adus rod. Istoria bisericească ne vorbește despre roadele minunate aduse de cuvântul lui Dumnezeu în suflete curate. Evanghelia a îmblânzit popoarele și le-a civilizat. A făcut ca sufletele

părinților să fie pline de grijă față de copii, iar viața de familie să dăinuie. A determinat lumea să fie capabilă de jertfe, iar din păcătoși a făcut sfinți.

Deci Mântuitorul a strigat: „Cine are urechi de auzit, să audă!”. (Luca 8, 8). Și-a selectat auditoriul, dar au auzit numai cei care nu au avut inima împietrită. Și când l-a chemat pe Petru la apostolat și-a selectat auditoriul.

Evanghelia aceasta ne invită să ne cercetăm conștiințele ca să vedem care din cele patru pământuri se potrivesc cu sufletele noastre și ne invită să fim pământul în care Evanghelia să aducă rod însutit.

Acum, în plină toamnă, când agricultorii pregătesc pământul și seamănă sămânța, evanghelia ne invită să pregătim sufletele noastre pentru ca să primească cuvântul lui Dumnezeu. Se cuvine dar, ca buni agricultori, să scoatem rădăcinile păcatului din inima noastră și să le înlocuim cu virtuți.

Amin! ❖

Părintele Dinu

SFINȚII MUCENICI NAZARIE, GHERVASIE, PROTASIE ȘI CHELSIE

Sf. Nazarie a trăit în vremea lui Nero (între anii 54 și 68) la Roma, fiind vlăstarul unei familii romane bogate și evlavioase, părinții săi, Africanus și Perpetua, au fost aduși la credință de către Sf. Apostol Petru. La 20 de ani, Nazarie părăsește Roma pentru a răspândi Evanghelia. Își cheltuie averea cu cei sărmani, ajutând pe cei ce pătimeau pentru Hristos și aduce la credința creștină pe mulți închinători la idoli, botezându-i.

În orașul Plachendia (azi Piacenza) îi cunoaște pe Sf. Ghervasie și Protasie, gemeni, fiii sfinților martiri Vitalie și Valeria din Milano, aflați în închisoare din porunca ighemonului Anulin și pe care îi întărește în credință. Aflându-se că îi vizitează pe creștini în închisoare, Sf. Nazarie este biciuit și alungat din oraș. Noaptea i se arată în vedenie fericita lui maică, care îi poruncește să meargă în Galatia (Galia) și să-L vestească pe Hristos, ceea ce el va face.

Sf. Nazarie îl primește pe Chelsie și continuă propovăduirea Evangheliei

În cetatea Melia, o femeie credincioasă și de neam bun îi încredințează pruncul de 3 ani, Chelsie, pentru a-l face bun creștin. Nazarie îl botează și-l crește în dreapta credință. Iar pruncul creștea, umplându-se de dumnezeieștile daruri. În timp ce răspândea Evanghelia în Galatia, Sf. Nazarie este prins și dus la ighemonul Dionisie, căruia, fără sfială îi mărturisește: „Sunt roman de fel, însă sunt creștin și cinstesc pe cel răstignit”.

Pentru parohia Șerban Vodă ziua de 14 octombrie este una de mare sărbătoare, căci alături de Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași îi prăznuim și pe Sfinții Mucenici Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie, martirizați la Mediolan (azi Milano) în a doua jumătate a primului secol și ale căror moaște au fost aduse în parohia noastră în anul 2017.

Nazarie și Chelsie sunt aruncați în temniță și bătuți fără milă. Scapă însă a doua zi pentru că femeia stăpânitorului avusese o vedenie înspăimântătoare și pentru aceasta îl roagă pe soțul ei să-i elibereze cei doi. Îndreptându-se apoi spre Trevira (azi Trier, Germania), Sf. Nazarie îl predică peste tot pe Hristos. Dar din nou Nazarie și Chelsie sunt închiși. Duși la Roma, sunt condamnați la moarte prin înec. Domnul îi salvează și ei își continuă misiunea, ajungând la Milano, unde se reîntâlnesc cu Sf. Ghervasie și Protasie.

Moartea martirică a celor patru sfinți pe la anii 64-68

Însuși împăratul dă poruncă lui Anulin să-l omoare pe Nazarie. Cinstitele capete ale Sf. Nazarie și Chelsie – care avea nouă ani! – au fost tăiate cu sabia. Sfintele lor moaște sunt luate apoi în taină de un credincios și duse în casa sa, unde are loc prima minune: vindecarea fiicei acelui creștin care zăcea grav bolnavă. Apoi trupurile mucenicilor sunt îngropate în grădină.

Sf. Ghervasie își găsește sfârșitul martiric într-o bătaie cruntă cu vergi de plumb, iar lui Protasie i se taie capul cu sabia. Trupurile lor, răpite de Filip și de fiul său, sunt îngropate în casa lor.

Sf. Ambrozie (339-397), episcopul Mediolanului (n.r. – ale cărui moaște sunt și ele în biserica noastră), prin dumnezeiască descoperire, află pe Ghervasie și pe Protasie în vremea împăratului Teodosie cel Mare (domnește între anii 379-395), iar pe Nazarie și Chelsie în vremea împăraților Arcadie și Onoriu (au domnit din anul 395).

Aflarea moaștelor Sf. Nazarie și Chelsie

Paulin Presbiterul, în cartea sa despre viața Sf. Ambrozie, scrie: „În acea vreme moaștele Sf. Mc. Nazarie se aflau în cetate, în grădină. Eu, fiind de față, am văzut sânge în mormântul în care zăceau muceniceștile moaște, ca și cum acest sânge ar fi curs de curând; capul cu părul și cu barba erau așa de neatins, ca și cum atunci ar fi fost puse

în groapă, iar fața lui era atât de luminoasă de parcă ar fi fost spălată de curând. [...] Apoi, ridicând moaștele mucenicești și punându-le în caretă, ne-am întors îndată cu Sf. Ambrozie și la Sf. Mc. Chelsie, cel ce era pus în același loc.”

Descoperirea moaștelor Sf. Ghervasie și Protasie

Pentru aflarea Sf. Ghervasie și Protasie, Sf. Ambrozie s-a rugat și a postit 40 de zile și i s-au arătat în vedenie tineri în haine albe, cu mâinile ridicate. Mai apoi, Sf. Pavel i-a descoperit locul în care erau îngropați și i-a zis: „Aceștia sunt cei care, ascultând cuvintele mele, au lăsat lumea și bogăția și au urmat Domnului nostru Iisus Hristos, nedorind nimic pământesc sau trupesc. Și au petrecut aici în Mediolan zece ani, slujind lui Dumnezeu și s-au învrednicit a fi mucenici ai lui Hristos, ale căror trupuri le vei afla zăcând în pământ în acest loc unde tu stai și te rogi. Deci, trebuie să le scoți deasupra și în acest loc să zidești o biserică în numele lor”. Aflăm despre ei dintr-o carte găsită la capul sfinților mucenici: „Eu, robul lui Hristos, Filip, am luat trupurile acestor sfinți în casa mea și le-am îngropat. Maica lor, Valeria, și tatăl lor, Vitalie, au avut pe acești doi fii născuți gemeni și au numit pe unul Protasie și pe altul Ghervasie. Vitalie era ostaș în Mediolan, trăind cu soția sa și slujind în taină lui Dumnezeu.” După ce Ghervasie și Protasie rămân orfani, vând casa, împart toată averea lor la săraci și eliberează robii. Se retrag din lume, zece ani nevoindu-se în post, în rugăciuni și în citire. Aflând de ei, Anulin ighemonul dă poruncă să fie aruncați în temniță pentru credința în Hristos.

În timpul aducerii moaștelor și așezării în biserica centrală din Mediolanum (Milano), în ziua de 16 iunie 386, un orb și-a recăpătat vederea, iar demonii care își făcuseră lăcaș în câțiva demonizați au strigat că sfinții i-au pus la chinuri de nerăbdare. În anul 395 Sf. Ambrozie a așezat în biserică și moaștele Sf. Nazarie și Chelsie. (Foto - Icoană Șerban Vodă cu moaștele mucenicilor) ❀

14 OCTOMBRIE – PRAZNICUL SFINTEI CUVIOASE PARASCHEVA DE LA IAȘI

Sfânta Parascheva, de loc din Epivata (azi Boiados în Turcia), nu departe de Constantinopol, s-a născut pe la anul 1020, în familia unui dregător înstărit. La vârsta de zece ani, auzind în biserică cuvintele: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34), răspunde imediat strigăturii dumnezeiesc: își schimbă hainele cu îmbrăcămintea unui cerșetor.

Rămâne în casa părinților săi până la 18 ani, dovedindu-se a fi bună, milostivă și cu adâncă credință în Dumnezeu. Asemenea fratelui său mai mare, Eftimie, alege să-L urmeze pe Hristos și să se ducă la mănăstire. Părăsește în ascuns casa părinților săi, ajunge mai întâi la o mănăstire din împrejurimile Constantinopolului și apoi în Pont, la Mănăstirea Maicii Domnului din Heracleea, unde va fi tunsă în monahism. Aici stă cinci ani.

Pleacă apoi în Țara Sfântă, se închină la Sfântul Mormânt și se retrage în pustia Iordanului, viețuind alți cinci ani în neîncetată rugăciune și pocăință. Primind înștiințare de sus să se întoarcă pe meleagurile natale, de unde Domnul îi va cere sufletul, pornește cu bucurie spre Epivata. Acolo, până la sfârșitul vieții ei, va sta pe lângă biserică, nerecunoscută de locuitorii Epivatei, care nu-și mai aminteau de ea. La 14 octombrie 1050, la vârsta de numai 30 de ani, Parascheva își va sfârși călătoria pământească, în care fusese plină de iubire față de Dumnezeu și de milă față de oameni.

Drept recunoștință, locuitorii Epivatei o înmormântează creștinește undeva în apropierea mării.

Este sfânta la care românii au cea mai mare evlavie. O simt ocrotitoare a poporului român și grabnic ajutoare în necazuri și nevoi de tot felul, primind de la ea vindecare și ajutor neprețuit la rugăciunile lor.
Sunt sute de minuni consemnate, mii și zeci de mii pe care creștinii le istorisesc cu recunoștință la pelerinajul de la Iași din 14 octombrie.

Aflarea moaștelor Cuvioasei Parascheva

La mulți ani după moartea Cuvioasei locuitorii Epivatei găsesc pe țărm cadavrul unui marinar mort de ciură, pe care îl îngroapă foarte aproape de mormântul Sfintei Parascheva. Dar peste noapte, atât grovarul Gheorghe, cât și o femeie, Eftimia, au un vis în care apare o împărăteasă pe tron și un înger care îi mustră pentru faptul că au trecut cu vederea trupul Cuvioasei Parascheva. Mai apoi, împărăteasa le spune să scoată moaștele ei și să le pună într-un loc deosebit. Și le dezvăluie faptul că ea s-a născut în Epivata.

Trupul Cuvioasei este dezgropat, moaștele ei sunt aduse în procesiune în Biserica Sfinții Apostoli din Epivata, unde stau 200 de ani, timp în care face multe minuni. Vestea despre minunile sale ajunge departe, iar Patriarhia din Constantinopol, constatând sfințenia ei, o va canoniza.

O vreme moaștele stau la bulgari și sârbi

Moaștele sale vor ajunge mai apoi la Târnovo, noua capitală a Imperiului vlahobulgar întemeiat de neamul Asăneștilor. Patriarhia, înființată de Asănești, era tot la Târnovo, iar la 1235 Ioan Asan al II-lea aduce aici moaștele Sfintei Parascheva. După 160 de ani, moaștele vor pleca pentru puțină vreme la Vidin, pentru că turcii lui Baiazid cuceriseră Imperiul vlahobulgar și capitala Târnovo. De aici, pentru a le proteja de turci, bulgarii le dau sârbilor. Moaștele vor sta la Belgrad până în 1521, când trupele lui Soliman intră victorioase în oraș și, printre altele, iau și moaștele Cuvioasei, pe care le duc la Istanbul.

Aducerea la Iași a moaștelor sale

În 1641, domnitorul moldovean Vasile Lupu (1634-1653) plătește enormele

datorii ale Patriarhiei Ecumenice către stăpânire, iar Patriarhia, în semn de recunoștință, dăruiește domnitorului moaștele Cuvioasei. Acestea au fost însoțite în drumul spre Moldova și de trei ierarhi greci, exarhi ai scaunului ecumenic. La Iași racla a fost întâmpinată de domnitorul Vasile Lupu și familia sa, de mitropolitul Varlaam, de episcopi, egumeni de mănăstiri, alături de un mare sobor de preoți și o mulțime de credincioși. La 13 iunie 1641 racla este depusă în biserica Sfinții Trei Ierarhi, ctitorie a domnitorului Vasile Lupu, bijuterie arhitectonică recent terminată.

Moaștele Sfintei

scapă nevătămate din incendiu

În anul 1888, în timpul lucrărilor de refacere a bisericii, moaștele au fost vremelnice mutate într-o clădire învecinată bisericii Sfinții Trei Ierarhi, în care funcționa seminarul teologic. La data de 26 decembrie, după o slujbă de seară, la căpătâiul raclei rămâne, din neatenția paracliserului, o lumânare aprinsă. Aceasta declanșează un incendiu în care iau foc multe din lucrurile aflate în aceea încăpăre, inclusiv se topește racla de argint a Sfintei. Dar, ca de atâtea ori, Sfânta face o minune și, deși jarul se afla deasupra moaștelor, acestea nu iau foc, nici măcar veșmintele originale cu sigiliul domnitorului Vasile Lupu nu sunt distruse, ci doar abia atinse de suflarea focului. În urma acestui eveniment, Mitropolitul Iosif Naniescu mută moaștele în Catedrala Mitropolitană pentru a fi mai bine supravegheate.

Generalizarea în țara noastră a cultului Sfintei Cuvioase Parascheva a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1955. ✿

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12-19 OCTOMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 12.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 13.10	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Marti 14.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 15.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfântul Maslu
Vineri 17.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 18.10	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 19.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFINȚI ȘI MARTIRI DIN ORIENTUL APROPIAT

Încă din timpul Antichității târzii (sec. IV-V), Teodoret de Cyr scrisese o lucrare consistentă, referitoare la Viețile sfinților din Orient, în care evidenția nevoințele și încercările cu care se confruntau monahii din Cilicia, Siria și Palestina, chiar și cei de dincolo de Tigru, viețuitori în ținuturile Persiei. Erau anii în care Biserica trebuia să ia poziție clară în fața ereziilor (arianismului, pnevmatomahilor, monofiziților), formulând și stabilind prin legislație canonică dreapta învățătură în câteva sinoade (Niceea, 325; Constantinopol, 381; Efes, 431).

Nu puține sunt vocile care susțin că spiritualitatea creștină a pornit din Orient, idee adevărată de faptul că, după Sinodul Apostolic (49-50 p. Chr.), fiecare discipol al lui Iisus Hristos a purces spre o direcție conform sorților: Petru a răspândit Vestea Bună printre iudei, Andrei în regiunile Armeniei și ale Scitiei, Toma spre India, fiecare după cum le-a fost rânduit. Ulterior, prin alegere minunată, Saul din Tars (Cilicia), care îi urmărea pe cei care primeau lumina sfântă (epifania), orbit pe Drumul Damascului, primește îndrumare hristică să-l caute pe preotul Anania din cetate. Va fi botezat și, la rândul său, devine mărturisitor al Învierii lui Iisus, al minunilor și nemuririi, în rândul neamurilor care nu auziseră de Hristos. Instruit și cetățean roman deopotrivă, Pavel a zăbovit o vreme în Damasc, de unde a pornit spre Antiohia și Asia Mică, ajungând să-l mărturisească pe Domnul Înviat chiar și filosofilor elini din Areopag, vorbindule despre Dumnezeu cel Necunoscut. Călătoriile sale misionare, trei la număr, plus călătoria captivității, au fost rodnice nu numai prin înființarea multor comunități creștine, ci și prin scrierile pauline lăsate contemporanilor și posterității.

Scrierile pauline, la fel ca *Acta Apostolorum*, dar în mod deosebit *Evangelhiile*, au reprezentat baza doctrinară în formularea hotărârilor dogmatice sinodale din secolele IV-V.

Din Orient s-a răspândit nu numai scrisul în formă hieroglică (Sumer, Ugarit) cu câteva milenii înainte de era creștină, dar tot din regiunea siro-palestiniană s-au răspândit și scrierile aghigrafice, după secolul al IV-lea p. Chr., pornind de la modelele unor sfinți, care viețuiseră în condiții deloc primitoare pentru omul de rând. Unii preferau deșertul Siriei, alții pustiuul Hozevei (din sudul Palestinei romane),

alții peșterile din Sinai.

Însă, *Mineele* și alte colecții hagiografice păstrează mărturii secvențiale și din viața unor anahoreți, sfinți singuratici. Simeon Stălpnicul - din apropierea Antiohiei - era privit cu venerație încă din timpul celor 30 de ani de viață, petrecuți în vârful unei colonne în orice condiție atmosferică (vânt, ploaie, arșiță, ceață, ger).

Din Orientul Apropiat scrierile sfinte ale Bisericii ni-i pun în față și pe alți minunați sfinți, deosebit de profunzi prin cugetările duhovnicești. Efreim Sirul (sec. IV) nu este doar un artist al cuvântului în toate articulațiile sale, dar s-a dovedit a fi unul dintre cei mai transparenți în ceea ce privește încercările vieții sale, ceea ce dezvăluie smerenia cu care treptat s-a împodobit. *Tratatul Despre rugăciune*, tradus și în limba română, va constitui sursă de lectură și întărire și pentru stareții de la Studion și Mănăstirea Mamas din secolele X-XI (Sf. Simeon Noul Teolog).

Sf. Efreim Sirul „trăiește ultimii zece ani din viață refugiindu-se la Edessa (363-373), oraș multiethnic și multiconfesional. (...) Sf. Efreim își asumă utilizarea poeziei ca metodologie exegetică și a simbolului ca formă de ansamblu a expunerii credinței, fără să recurgă vădit la elemente filosofice”^a. Pentru Efreim Sirul, simbolul constituie calea teologică veritabilă, „capabilă să exprime pe de o parte transcendența lui Dumnezeu, dar pe de altă parte să îl facă exprimabil pe Dumnezeu în mijlocul unei experiențe duhovnicești concrete”^b.

Alt scriitor și sfânt deopotrivă, ales pentru viețuirea sa dincolo de Tigru, a fost Isaac Sirul, cel mai cunoscut autor duhovnicesc siro-oriental, în el întâlnindu-se tradițiile greacă și siriacă într-o armonie desăvârșită”^c. Referitor la Răstignirea Domnului pe Golgota, Sf. Isaac

Sirul consideră că „doar prin moartea pe Cruce a lui Hristos este sfâșiat vălul de întuneric, care orbește inimile oamenilor, pentru a putea vedea lumina adevărului”^d. Sf. Isaac Sirul scrie despre „latura duhovnicească a Scripturilor în opoziție cu cea de factură copilărească a Iconomiei lui Dumnezeu”^e.

Cât despre martirii din Orientul Apropiat, se poate vorbi având în vedere locurile de refugiu (catacombele din perioada împăraților persecutori), dar și despre mărturisirea acelor mucenici ai credinței în Înviere, care considerau că viața lor adevărată este în Hristos (Nicolae Cabasila), nu doar urmând din exterior, formal, anumite precepte (Toma de Kempis, *De imitatio Cristi*). Martirii au continuat să fie menționați în cronici și în alte surse hagiografice, îndeosebi după răspândirea mahomedanismului (sec. VII-VIII) în tot Orientul Mijlociu, Nordul Africii, Arabia.

Ceea ce se întâmplă în ultimele decenii în spațiul Orientului este o dovadă că martirajul nu era realitatea proprie doar perioadei persecuțiilor autorităților romane. Cazurile de răpiri, de suplicii, de violențe și teroare, intrând în casele din localitățile majoritar creștine, presiunile și amenințările cu moartea, nu dezvăluie decât că lumea nu poate propăși decât în Iubirea Celui care a acceptat chinurile firii umane, Dumnezeu fiind, Iisus Cuvântul. ❀

^a Benedict VESA, „Simbolul ca instrument hermeneutic”, *Dulceața Scripturilor... Părinții Siriei ca tâlcuitori ai Bibliei*, Arad, 2024, p. 89

^b Benedict VESA, „Simbolul ca instrument hermeneutic”, *op. cit.*, p. 94

^c Agapie CORBU, *Dulceața Scripturilor...*, *ed. cit.*, p. 60

^d *Ibidem*, p. 61

^e *Ibidem*, 91

**Pr. Popa Ionuț-Florentin,
parohia Seaca de Câmp, Jud. Dolj**